

Som Ælfthryth sønnen barsled',
Da såedes skæbnens sæd,
En halv snes år var han, da
Englands højsæde rømmet stod.
Dog kun den yngst' kongsemne,
Hans moder kunn' ej dy,
Hos rådmænd råd hun søgte,
Den ældst' mått' ryddes af vej.

Ædel-råd var det, han hed,
Af væsen ej helt sandt,
På hans skatte og hans arv,
Ville andre gøre krav.
Vikinger våged' agtsomt,
Havde set hans verden før,
Iagttog med ivrigt øje,
Indkaldt' mænd og sejled' did.

Ti tusinde pund rent sølver,
For at trække os fra hans kyst,
Næste gang vi rider bølgen,
Skal vi have tyve tusinde mere.

Ej på slagmark vandt han sejr,
Selv om han prøved' længe,
Hans bravest' og hans bedste,
Blev sorte ravnes rov.
Men riget reddes skulle,
Og gode råd var dyre,
Hans råd tilråded' gælden,
At dæmpe danskens rasen.

Og dansken kom til kongen,
Med fordringer til kamp,
(Men) med skibe fyldt med skatte,
Loved' de at sejle bort.
Ti tusinde pund han gav dem,
Af skærest' sølvertøj,
Da dansken atter landede',
Fik de tyve tusinde mere.

Ti tusinde pund rent sølver,
For at trække os fra hans kyst,
Næste gang vi rider bølgen,
Skal vi have tyve tusinde mere.

"Indfries én gang gælden",
Sagde rådets mænd så tit,
"Indfries danegælden,
Bli'r vi aldrig dansken kvit".

Ti tusinde pund rent sølver,
For at trække os fra hans kyst,
Næste gang vi rider bølgen,
Skal vi have tyve tusinde mere.